Gözümüzün önünde bir adamın çıldırdığını gördünüz mü? Ben gördüm. Hem de sinirleri sapasağlam, bilgili, aydın bir adamdı. Zavallı gözümüzün önünde çıldırıverdi.

İki yıl oluyor, bizi bir dost evine akşam yemeğine çağırmışlardı. Ev sahiplerini tanıyan bir arkadaşımı kıramadım. Onunla birlikte, bizimle tanışmak isteyenlerin evlerine gittik.

Bu türlü tanışmalar için ilk gittiğim yerde soğuk bir adam olurum. Çevreme de soğuk ışınlar saçarım. Bu yüzden bulunduğumuz yer buzdolabına döner. Oysa ev sahipleri çok iyi insanlardı. Bizi ağırlamak için dört dönüyorlardı.

Biraz sonra başka misafirler de geldiler. İki kadın, bir erkek. Ev sahibi bayan hepimize yemek öncesi içkileri sundu. Yeni gelenler salonun soğukluğunu dağıtır gibi oldular. Ama az sonra onlar da benim yaydığım soğukluk dalgalarının etkisinde kalıp sustular. Hepimiz somurtuyoruz. Arada bir ev sahipleri, konuşalım da bu soğukluk çözülsün diye ortaya bir konu atıyorlar. Biriki

konuşulup yine susuluyor. Salonda "Şeytan geçti" denilen bir suskunluk oluyor.

Arada bir içerki odadan bir çocuk sesi geliyor. Ev sahibi olan ana baba, çocuklarından yakınmaya başladılar. "Sağ olasıca" çok yaramazmış. O güne dek dört mürebbiye değiştirmişler... En dayanıklısı altı ay durabilmiş. Şimdi de içerde mürebbiyeyi bezdiriyormuş. Ana baba sevgili yavrularının olağanüstü zekâsından yaka silkiyorlardı.

Bu "Sevgili yavru" konusu da bitince yine suskunluk içinde somurtmaya başladık.

Ev sahibi bey,

-Fikri Bey gelsin, hepimizi güldürür, kırar geçirir...dedi.

Misafir bayanlardan biri sevinçle

-Aman, ne diyorsunuz, Fikri Bey de gelecek mi? diye sordu.

-Gelecek ya...

-Oh, ne iyi... Güle güle bir oluruz.

Öbür bayan anlattı. Geçenlerde bir gece, bir yere gitmişler. Fikri Bey de varmış, Öyle, güldürmüş, öyle güldürmüş ki, hep yerlere yatmışlar gülmekten

-Yeter Fikri Bey, şimdi bayılacağım... diye yalvarıyorlarmış.

Hatta orada bulunan bayanlardan biri- çok affedersiniz- gülmekten kendini tutamayıp altına küçüğünü kaçırmış.

Hep Fikri Bey'den konuşuyorlar. şöyle neşeliymiş, böyle neşeliymiş.

-Tanıyor musunuz?.. diye sordular.

-Hayır dedim.

-Aaa, çok yazık. Bu gece tanışınca çok seveceksiniz.

Az sonra kadınlı erkekli başka misafirler de geldiler.

Arkadan bir posta misafir daha geldi, Salonda on yedi kişi olduk. Hep Fikri Bey'den onun çevresine saçtığı neşeden konuşuluyor, bir de içerden "Sağ olasıca yaramaz" ın sesi geliyor.

Kapı açıldı.

-Fikri Bey, Fikri Bey..diye el çırptılar.

Gerçekten sevimli, tombul, tombalak, bıldık bıldık bir adam İnsanın içinden gidip tombul yanaklarını sıkası geliyor. Kırk, kırk beş yaşında görünüyor.

Propagandası çok yapılan in-

sanları sevmem ama, ona kanım kaynadı. O içeri girer girmezde soğuk hava dağıldı. Ortaya bir, neşe yayıldı. Sanki Fikri Bey'in saçlarından ortalığa güldürü akımı yayılıyor. Ne dese insan gülüyor.

İlkin, onun sözlerine davranışına gülmiyeyim diye biraz direnip kasıldım. Ama başaramadım, yavaş yavaş çözüldüm, gülümsedim, ağzım yayıldı, sonra kahkahalar savurmaya başladım.

Hiç sululuk da yapmıyor, güzel olanı da bu. Ne yapıyor da, güldürüyor diye dikkat ettim. Adamın bizi güldürmek için bir şey yaptığı da yok hani. O düpedüz konuşuyor. Ama ne dese insan gülüyor.

Beni bu eve getiren arkadaşıma.

-Allásen, bu Fikri bey neci,

Pedagogmuş. Dört yıl İsviçre 'de, çocuk eğitimi üzerine çalışmış. Sonra altı yıl Amerikan Çocuk Eğitim Kurumları'nda çalışmış, çocuk eğitimi uzmanı... Özellikle küçük çocukların okul, öncesi eğitimleriyle ilgileniyormuş.

ne iş yapar ? diye sordum.

Radyoda çocuk terbiyesi ü - zerine konuşurmuş. Bu konuda, Türkçe, Fransca, İngilizce pek çok eserleri varmış; gazetelere, dergilere, de yazılar yazarmış.

Adama ilgim daha çok arttı.. Ben böyle şey hiç görmedim. Fikri bey "Masa" diyor, gülüyoruz. "Kapı" diyor gülüyoruz. Salonu, kahkaha doldurdu. Artık gülmekten gözlerimden yaş geliyor.

-Ay boğulacağım. Fikri Bey sus! Hah hah hah.

-N'olursun Fikri Bey yeter.! Kah kah kah.

Kimisi kasıklarını tutuyor, kimisi iki büklüm, heh heh... Hah, hah hah... Hoh hoh hoh...

Görülmemiş duyulmamış bir şey. İşin şaşılacak yanı, kendisi hiç gülmüyor.

Bir ara gülme kasırgası diner gibi olunca Fikri Bey'in yanına, sokuldum.

-Nasıl bu kadar neşelisiniz ? Beyefendi, bunun sırrı nedir bi - ze de öğretin. dedim.

-Bunun sırrı basit, dedi hiç, birşeye kızmıyacaksınız. Ben kırksekiz yaşımdayım. Bugüne, kadar hiç kızmadım.

-Allah allah...Hiç kızmaz mısınız ?

-Kızmam...

-Bir hakarete uğrarsanız...

-Kızmam. Okuldayken ben herkesi kızdırırdım, ama kimse beni kızdıramazdı. Affedersiniz, anama sövseler kızmam. Güler, geçerim. Onların terbiyesizliği - ne veririm.

Sonra çocuk eğitimi konusuna geçtik. Her babanın yaptığı gibi kendi çocuklarımdan yakındım.

-Kimbilir siz çocuklarınızı, nasıl yetiştirmişsinizdir dedim.

-Maalesef...dedi.

-Nasıl ... Sizin terbiye metodunuzla ?

-Çocuğum yok ki...

-Aaa! Çocuğunuz olmuyor mu

-Evli değilim.

Ağzım bir karış açık kaldı.

-Hiç mi evlenmediniz ?

-Hiç...

Canım sıkıldı.

Beyefendi bekâra karı boşaması kolay gelirmiş dedim. ele telkin verip salkımı yutmak ko - lay.

Evlenmemiş, baba olmamış, bir adam ne anlar çocuktan. Ço - cuk terbiyesinden ? Oh ne iyi ele

güne çocuk şöyle terbiye edilir , böyle terbiye edilir, diye at tut İçerledim doğrusu...

Fikri Bey yine konuşmalarıyla herkesi güldürmeye başladı... Ben bozulmuş olduğum için bu kez gülemedim. Ama bu somurtuşum fazla sürmedi. Az sonra , kahkahaları bastım.

Bu arada içerden sağ olasıca yaramazın gürültüsü geliyordu Fikri Bey,

-Ne oluryor içerde? dedi.

Ona da anlattılar. Mürebbiyelerin dayanamadığı "Sağ olasıca" yaramazlık ediyordu.

Fikri Bey

-Yoo böyle olmaz, dedi, çocuk bu saatte uyuyacak. Uyutmuyorsanız o da büyüklerin yanında oturacak.

Bu konuda uzun bilimsel bir konferansa geçti. Sonra,

-Getirin çocuğu buraya! dedi.

Çocuğun annesi,

-Bildiğiniz gibi değil Fikri Bey, sizi canınızdan bezdirir dedi,

Fikri Bey bu düşüncenin de yanlışlığını bilimsel yöntemle açıkladı.

-Çocuk kendi haline bırakılmaz. Her an meşgul olmacak..

Siz getirin yavruyu

Bu kez de babası,

-Bu sizin bildiğiniz çocuklardan değil, bu geceyi zehir eder.. dedi.

-Siz getirin efendim.

Annesi

-Ben karışmam dedi.

Çocuğu getirdiler. Dört- beş yaşında topaç gibi bir oğlan. Gözleri fıldır fıldır. Çocuk kalabalığı önce yadırgadı.

Fikri Bey ,

-Kendi haline bırakın, uğraşmayın. dedi.

Cıgara paketinden iki cıgara, sırasının arasındaki kâğıdı çıkardı.

O kâğıttan kayık yapıp çocuğa verdi. Çocuk ilgilendi.

-Mu ni? diye sordu.

Fikri Bey

-Kayık, dedi.

Çocuk bir daha,

-Mu ni? diye sordu.

Fikri Bey yine,

Kayık dedi, bak kayık, ne cici kayık. ,.

Çocuğun babası,

-Şimdi hapı yuttum Fikri Bey

dedı, artık sabaha kadar "Mu ni mu ni?" diye sorar, senin de canına tak der.

Ünlü pedagog.

-Çocuklar bu yaşta hep böyledir, dedi. durmadan sorarlar. Bu yaşlar çocuğun dış dünya ile ilişkilerini kurma çağıdır. Bir çocuk ne kadar çok sorarsa o kadar zeki demektir, memnun olun. Hiç bıkmadan usanmadan, onların sorduklarına cevap vereceksiniz. Çocuk yetiştirmek kolay, mı? Usanmıyacaksınız. çocuğun sorusunu, büyük adama anlatır, gibi açıklıyacaksınız.

Çocuğun babası,

-Hadi bakalim, görelim dedi

Çocuk

-Mu ni? diye sordu.

Fikri Bey.

-Bu kayık, dedi. denizde gider. İşte böyle fış fış fış...

Benim de dört çocuğum olduğundan, gözümün önünde geçen çocuk eğitimi denemesini dikkatle izliyordum.

Fikri Bey, kâğıtlardan fırıldaklar, bebekler, arabalar yaptı. Çocukla hemen kaynaştılar.

Ben de,

-Bilim başka şey dedim, ba-

kın nasıl çocukla hemen arkadaş oldu.

Fikri Bey,

-Siz bizimle ilgilenmeyin kendi aranızda konuşun, dedi.

Aramızda konuşuyorduk ama gözümüz, kulağımız onlardaydı.

-Mu ni?

-Fırıldak

-Mu ni?

-Bu mu, bu saat

Çocuk Fikri Beyin kol saatının kurgu yuvarlağını gösteriyordu.

-Mu ni?

-Saat

-Yok yok, mum?

-O mu? O şey...Saatın kurulan yeri.

Semaveri gösteriyordu.

-Mu ni?

-O semaver..

-Mu ni?

-Onun içinde çay pişer. Semaver...

-Yok yok, mu ni?

Semaverin musluğu

-Mu ni?

-O şey... Semaverin şeyi...

Fikri Bey bize döndü:

-İşte böyle çocuğum her sorusuna cevap verilecek.

Çocuk misafir kadınlardan , şişman birinin ileri, fırlakgöğ - sinii gösterdi.

-Mu ni ?

-O şey... Göğüs

-Yok yok mu ni ?

-O Göğüs

-Yok yok mu ni ?

-Meme

Çocuk yine semaverin üs - tündeki bir yuvarlak maden par - çasını gösterdi:

-Mu ni ?

-Semaver

-Yok Mü ni ?

-Semaver işte oğlum.

-Yok yok mu ni ?

-Semaver , dedik ya semaver işte...

-Mu ni ?

-Allah Allah, semaverin şe - yi....

Fikri Bey bize döndü,

-Hiç kızılmıyacak, dedi ço - cuk terbiyesinde kızmak diye bir şey yok.

-Mu ni ?

-O mu, o bacak

Misafir bayanlardan birinin , eteğini açmış , bacağını gösteri - yordu.

-Yok yok mu ni ?

-Etek

-Mu ni ?

-Baldır.

-Baldır oğlum, baldır. Ona , baldır denir...

-Mu ni ?

Fikri beyin yüzüne kan sıçra- mıştı. Suratı kıpkırmızı.

-Baldır, baldır, baldır.. di - ye bağırdı.

Birden kendini toparlayıp bi- ze

-Kızmak yok , dedi , sabır işi Hiç kızmıyacaksınız.

-Mu ni ?

-Saat

-Mu mu ni ?

-Saat be oğlum saat

-Mu , mu ?

-Saatin kurulan yeri

-Mu ni?

-Semaverin şeyi

-Mu ni ?

-Haydi bakayım. Sen biraz kayığınla oyna.

-Mu ni ?

-Baldır.

-Yok yok , mu ni?

-Göğüs

-Mu ni ?

-Meme

Fikri Bey, çocuğun eline, kağıtlardan yaptığı oyuncakları verdi. başka bir koltuğa geçip oturdu. Ama çocuk yanına geldi. Misafirlerden çok iri burunlu birinin burnunu gösteriyordu.

-Mu ni?

-O mu o burun

-Yok yok mu ni?

-Baldır dedik ya oğlum. Bacağın üstüne baldır denir. Baldır. baldır işte

-Mu ni?

-Burun

Fikri Bey

-Hiç yılmayacaksınız dedi... çocuk öğreninceye kadar tekrarlayacaksınız. dedi. On kere yüz kere, bin kere. Tâ ki çocuk öğrensin

Çocuk da bu sözleri anlamış gibi, hep aynı şeyi gösterip soruyordu.

-Mu ni?

-Burun

-Mu ni?

-Bu-run-Bu-run Bu-run.

-Mu ni?

Fikri Beyin sinirden çene kasları titremeye başlamıştı.

-Mu ni?

Sinirin son kertesine gelmiş,

olan Fikri Bey sesini alçaltıp yumuşatarak, yalvarır gibi çocuğa

-Burun yavrum burun çocuğum. burun dedi.

-Mu ni?

-Burun tosunum. Ona burun, burun derler.

-Mu ni?

-Bu run... Söyle bakayım;Burun...

-Mu ni?

Fikri Bey kravatını, sonra gömleğinin yakasını çözdü.

-Burun burun oğlum. O gördüğün de bu amcanın yüzündeki, şey burun...

-Burun ulan!..

Birden toparlandı.

Çocuğa hiç bir zaman sert davranılmıyacak! dedi.

-Mu ni?

Yumuşak tatlı bir sesle,

-Burun dedi...

-Mu ni?

-Öfff...

-Mu ni?

-Bu run be! Allah Allah hiç burun görmedin mi? Burun işte. Bu-run...

-Mu ni?

-İşte o burun

-Mu ni?

-Öff.

Yine birden toparlandı.

-Çocukla ilgilenmek ister...
Kızmak yok. Sabır işi. Her sorusuna cevap verilecek.

-Mu ni ?

-O mu o şey... İskarpin...

-Yok, yok, mu ni?

-İskarpin atkısı..

-Mu ni mu ni ?

-O iskarpin atkısının düğmesi...

-Mu ni ?

-Bacak

-Mu ni ?

-Kalça. Teyzenin kalçası

Fikri Bey kıpkırmızı olmuştu Burnundan soluyordu. "Off, puff demeye başladı. Bir daha yerini değiştirdi. Çocuk yine yanına geldi.

-Mu ni ?

-Bacak.

-Yok yok mu ni ?

-Saatın bacağı...Öff be.....
Teyzenin şeyi işte!

-Mu ni ?

-Elinin körü... Burun dedik , ya...

Birdenbire o nazik adam fırlayıp kendi saçlarını yolmaya başlamaz mı!

-Mu ni ?

Ne olduysa işte o zaman oldu

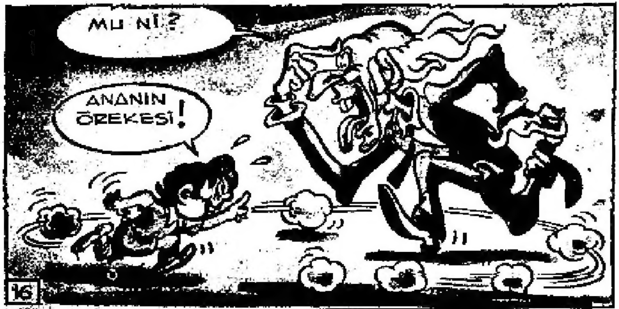

Fikri Bey, birden odanın ortasında.

-Mu ni, muni mu ni ? diye ..
söylenerek dolaşmaya başladı.

Durmadan çocuk ona "Mu ni, mu ni ?" diyor, o da çocuğa "Mu ni ? Mu ni ?" diyordu.

Fikri Bey'in dolaşarak "Mu, mi ? mu ni ?" diye sorması, çocuğun bir hoşuna gitsin; çocuk kırkır kıkır gülüyor...

-Mu ni ?

Fikri Bey patlar gibi

-Ananın örekesi! Anladın mı şimdi ? diye bağırdı.

Sonra kendisi çocuğa sordu:

-Mu ni ?

O zamana kadar "Mu ni ?" den başka birşey söylemeyen çocuk.

-Ananın örekesi.. dedi,

Salonda bir soğukluk esti. Çocuğu alıp götürdüler. Fikri Bey, "Mu ni ? mu ni ?" diye dolaşıp duruyordu. Biz, ev sahiplerine teşekkür edip ayrıldık.

Sonra duyduk ki, Fikri Bey iyice tozutmuş Birkaç ay "Mu ni, mu ni ?" deyip dolaşmış. Tedavi etmişler, iyi olmuş. Sonra bir Amerikan üniversitesinde pedagoji profesörlüğü alıp Amerika'ya gitmiş.

SON